

Molitva - zahvaljivanje - molitva

1. Dvije zadnje nedjelje (28. i 29. Kroz godinu "C") daju dvije važne teme za duhovno promišljanje Isusovim vjericima te je bez njih nemoguće zamisliti istinsko kršćanstvo: **zahvaljivanje i molitva**. Zašto su te dvije dimenzije tako jako važne? Zato jer se u povratku onog jednog od devet gubavaca spominje ovako: "...vidjevši da je ozdravio, vrati se **slaveći** Boga u sav glas! Baci se ničice k Isusovim nogama **zahvaljujući** mu!"

Složit ćemo se da je previše vjernika koji misle da se Boga slavi najbolje onda kad mu jako plješćemo, pjevamo ili slično. Jest, i to je slavljenje i hvaljenje Boga, ali ono nema smisla ako ovom slavljenju Boga riječima, ne prethodi slavljenje životom i zahvaljivanjem. Zato samo dvije važne misli glede ovoga spomenutog:

1a. Na Hrvatskom katoličkom radiju slušamo svaki dan izreku: "Sveci se ne rađaju, svecima se postaje!" To isto vrijedi i za zahvaljivanje: "**Zahvaljivanje** nije genetski urođeno, naslijeđeno..., ono se **uči kroz praksu!**" Zato - želimo li početi zahvaljivati Bogu i uistinu ga slaviti, potrebno je da najprije krenemo od naših **ljudskih iskustava**: uči se iz dana u dan primjećivati oko sebe koliko si dobrih stvari primio bez svoje zasluge od ljudi oko sebe (dar života od roditelja, topla soba u jutro kad ustaneš, spremljen doručak i skuhan kava u jutro...) i uči se za takve usluge reći ljudima hvala. Počneš li tako raditi primijetit ćeš koliko su rijetko ljudi zahvalni za ono što im ti napraviš dobro. Nezahvalni su najčešće **ne zbog zloće**, već zbog prevelike **užurbanosti**, a onda i zbog **sebičnosti** koja je zavladała ovim stilom društvenog života. No, ne smije nas to obeshabriti. U trenucima i događajima kad vidimo i doživimo nezahvalnost od onih oko nas za dobro djelo koje smo im učinili, prisjetimo se Gospodinovih riječi - "Sluge smo beskorisne, učinili smo ono što smo bili dužni učiniti!"

Reći će netko - pa to je **teško!** Često i jest teško, ali Isusov vjernik s njegovom pomoći može te teškoće nezahvalnosti nositi, jer je usmjeren prema vječnosti i zna da ne živi ovaj život samo za ovu zemlju, već za vječnost. Zato je moguće biti zahvalan i onda kad su drugi prema meni nezahvalni.

1b. Kad naučimo ili kad postanemo osjetljivi na zahvalnost ljudima oko nas, kad počnemo primjećivati stvari koje nam oni čine i kad im počnemo zahvaljivati, tada prelazimo i na onu drugu dimenziju zahvalnosti, a to je - **zahvaljivanje Bogu**. Naime, svjedoci smo u životima vjernika (pa jako često i u vlastitim životima) da na isti način na koji smo nezahvalni ljudima i ne primjećujemo stvari za koje bi im trebalo reći hvala, da na isti takav način postoji i nezahvalnost prema Bogu. Zašto? Zato jer ga ne puštamo u svoj **konkretni život** i mislimo da se stvari već same po sebi događaju meni na korist te da je normalno da kod mene sve funkcionira kao po špagi, automatski. Koliko ljudi ima koji ne vide, koji ne čuju, koji ne mogu hodati, koji nemaju posla... a oni koji sve to imaju kao dar, kao da to ni ne primijete i ponašaju se indiferentno.

Da nam se to ne dogodi, mislim da je postupak isti: kao što treba učiti zahvaljivati ljudima u konkretnom svakidašnjem događanju, tako treba učiti u konkretnom svakidašnjem životu zahvaljivati i Bogu. **Kako?** Tako da se navečer smirim, uzmem vremena za sebe i učinim u miru jednu "**zahvaljujuću analizu**" radnog dana. Pokušaj i vidjet ćeš kako je to u počecima

teško činiti, jer zaista puno puta živimo i jurimo kroz dan bez Boga, pa tako njegove korake i dobra djela ni ne primijetimo kod nas.

2. Sad dolazimo na još jedan važan **uzrok nezahvalnosti** prema Bogu, a iz njega je onda opet proizlazi i nezahvalnost prema ljudima. Taj razlog donosi nam 29. Nedjelja "C" - **nedostatak molitve** u mojem vjerničkom životu. Tu bi se moglo pisati jako, jako puno, no znamo dobro da od puno riječi, pogotovo na ovakvim "internetskim prodikama" ljudi bježe i ne vole čitati. Zato ćemo biti kratki.

Isus poziva da se njegovi vjernici **usude moliti konkretno**, za potrebe koje osjećaju, koje ih muče, koje bi htjeli riješiti (poput udovice ili poput Naamana Sirca i molitve za ozdravljenje od gube). Ta i takva molitva mora biti **ustrajna, uporna i utemeljena na povjerenju (vjeri)** u Božja obećanja. Koliko ima takve molitve u mojem životu, moram si odgovoriti sam. A Isus je već onda slutio kako bi moglo sve to završiti, pa je rekao vrlo tešku i žalosnu rečenicu: "Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?" Drugim riječima - 'kad ponovno dođem na kraju postojanja ovoga svijeta, hoću li naći povjerenja u obećanja Očeva koja sam vam objavio, hoću li naći one koji konkretno računaju na Očevu konkretnu pomoć i prisutnost u životu? Hoću li naći one koji Mu **zahvaljuju**???

Nadam se da nam je jasno kako je ovo troje (molitva - zahvaljivanje - molitva) u istinu zatvoreni krug gdje jedno iz drugoga proizlazi, jedno drugo uzrokuje, a bez jednog i drugog nema nam duhovnog rasta i približavanja Bogu.

Zato čuvajmo se "licemjernog slavljenja" u našim molitvama, jer nemaju smisla. Krenimo radije s konkretnim stvarima od sebe samih i širimo vjeru i povjerenje u Očeva obećanja, moleći i zahvaljujući Mu.

-dk-